Στίχοι ποιηθέντες παρὰ τοῦ ἐν Στρατοπέδῳ Ἐκλαμπροτάτου δραγουμάνου τῆς Πόρτας Πεϊζαδὲ Δημητράκη Μουρούζη.

ά

Φθίνει ἡ ὥρα τὸ θερμὸν θέρος,
Καρπῶν τὸ τέλος εἰς κάθε μέρος.
Βροντὴ βαρεῖα τοῦ φωτοφθόρου
Ἠκούσθη σάλπιγξ τοῦ φθινοπώρου.
Βροχὴ ῥαγδαία οὐρανοῦ θρόμβοι,
Θανατηφόρου κεραυνοῦ βόμβοι.
Πικρὸς Βορέας ῥίπτει τὰ μῆλα,
Χαλᾷ μαραίνει βλαστοὺς καὶ φύλλα.
Ταχὺ συρίζει, τοὺς κλάδους δέρει,
Ἄγριος Σκύθης πόλεμον φέρει.

β

Τὸ φύσημά του δίδει ὠχρίαν,
Χλώρωσιν χλόης καὶ ἀῤῥωστίαν.
Νερὰ δεσμεύει, κλώθει νιφάδας,
Καὶ φυγαδεύει ἅμα δρυάδας.
Φεύγουν αἱ νύμφαι ἀπὸ τὰ δάση,
Καὶ ὁ Πᾶν κλαίει, ἀφοῦ τὰς χάση.